

H. P. LOVECRAFT

VARJO

MENNEISYYDESTÄ

JÄ MUITA KERTOMUKSIA

KOOTUT TEOKSET

2

JALAVA

VARJO
MENNEISYYDESTÄ
JA MUITA KERTOMUKSIA

KOOTUT TEOKSET

1.

KUISKAUS PIMEÄSSÄ
ja muita kertomuksia

2.

VARJO MENNEISYYDESTÄ
ja muita kertomuksia

3.

VAANIVA PELKO
ja muita kertomuksia

4.

HAUTAUSMAAN KAUFU
ja muita kertomuksia

5.

SIIVEKÄS KUOLEMA
ja muita kertomuksia

6.

HAUTAKUMMUN SALAISUUS
sekä muita kertomuksia ja kirjoituksia

H. P. LOVECRAFT
VARJO
MENNEISYYDESTÄ

JA MUITA KERTOMUKSIA

KOOTUT TEOKSET

2

Suomentaneet

Ulla Selkälä ja Ilkka Äärelä

KUSTANNUS JALAVA

Juhlapäivä (*The Festival*, 1923)
Nimetön kaupunki (*The Nameless City*, 1921)
Väri avaruudesta (*The Color out of Space*, 1927)
Vainooja pimeydestä (*The Haunter of the Dark*, 1935)
Faaraoiden vankina (*Imprisoned with the Pharaohs*, 1924)
Eryksin muurit (*The Walls of Eryx*, 1935)
Red Hookin kauhu (*The Horror at Red Hook*, 1925)
Varjo menneisyydestä (*The Shadow out of Time*, 1934)
Ultharin kissat (*The Cats of Ulthar*, 1920)
Temppeli (*The Temple*, 1925)
Kylmää ilmaa (*Cool Air*, 1926)
Ulkopuolinen (*The Outsider*, 1926)
Kuva talossa (*The Picture in the House*, 1919)
Kuutamoinen räme (*The Moon-Bog*, 1926)
Pickmanin malli (*Pickman's Model*, 1927)
Herbert West – elvyttäjä (*Herbert West – Reanimator*, 1922)

Copyright © suomentajat & Kustannus Jalava 2010, 2020

2. laitos

ISBN 978-951-887-623-9

KL 84.2

Art House Oy / Kustannus Jalava
Bulevardi 19 C
00120 Helsinki
info@arthouse.fi
www.arthouse.fi

Kansi ja ulkoasu: Samppa Ranta / Punavuoren Folio Oy

Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Esipuhe	7
Juhlapäivä	13
Nimetön kaupunki	24
Väri avaruudesta	39
Vainooja pimeydestä	74
Faaraoiden vankina	103
Eryksin muurit	136
Red Hookin kauhu	171
Varjo menneisyydestä	199
Ultharin kissat	280
Temppeli	284
Kylmää ilmaa	300
Ulkopuolinen	311
Kuva talossa	319
Kuutamoinen räme	329
Pickmanin malli	339
Herbert West – elvyttäjä	356

ESIPUHE

H. P. Lovecraft (1890–1937) yritti liittyä armeijaan ja lähteä maailmansotaan vuonna 1917. Äiti ja perhelääkäri esitivät sotaanlähdön, ja Lovecraft todettiin palvelukseen kelpaamattomaksi. Tammikuussa 1919 äidin sairaus paheni ja hänet otettiin mielisairaalaan, jossa Lovecraftin isä oli kuollut 21 vuotta aikaisemmin. Äiti oli hoidossa kaksi vuotta hysterian ja depression takia. 63-vuotias äiti joutui sappileikkaukseen, joka vaikutti onnistuneelta, mutta kuusi päivää myöhemmin hän kuoli. Äidin kuolema oli kova isku, eikä se vapauttanut Lovecraftia, sillä kaksi tätti riensi täyttämään äidin paikan.

Lovecraftilla ei ollut muodollista koulupohjaa eikä ammattia, joten hänen tulonsa olivat perintöjä ja kirjoituspalkkioita. Hän peri isältään 10 000 dollaria ja isoisältään 2 500 dollaria, mutta äiti hoiti alaikäisen Lovecraftin rahoja. Äidiltä hän peri 19 500 dollaria ja tädiltään Lillian Clarkilta 2 000 dollaria. Lillian-täti kuoli 76-vuotiaana heinäkuussa 1932. Nuorempi tätti Annie Gamwell kuoli syöpään vasta vuonna 1941 eli hyvän aikaa Lovecraftin oman kuoleman jälkeen, joten Annie-täti peri Lovecraftin viivästyneitä kirjoituspalkkioita. Varsinkin hylättyjä tarinoita ja julkaistujen uusintoja ilmestyi runsaasti tietyn julkisuuden seurauksena. Lovecraft oli kirjoittanut »kuoleman päiväkirjaa» niin kauan kuin kynä oli pysynyt hänen kädessään, ja siitä oli ollut maininta paikallislehden muistokirjoituksessa; uutinen lähti leviämään,

ja jopa *New York Times* julkaisi tarinan miehestä, joka kirjoitti oman kuolemansa.

Monet Lovecraftin newyorkilaiset ystävät saivat tietää asiasta luetuun siitä *New York Timesista*, ja he olivat yllättyneitä ja järkyttyneitä. Lovecraftilla oli ollut ikää 46 ja puoli vuotta, ja suurin osa ystäväistä oli uskonut hänen olevan terve lukuun ottamatta usein vaivaavia vilustumisia. Kuolinsyyksi kirjattiin suolisyöpä ja krooninen munuaistulehdus, jotka saattoivat olla eri sairauksia. Lovecraft ei ollut pitänyt lääkäreistä. Hän oli etsinyt lääkärin apua kuukautta ennen kuolemaansa, ja hänet oli otettu sairaalaan, jossa hän oli ollut tiputuksessa ja saanut morfiinia tuskiinsa. Syöpä oli ollut levinnyt eikä sitä voitu leikata; leikkaus olisi pitänyt tehdä kaksi vuotta aikaisemmin. Ensimmäinen maininta oireista oli lokakuulta 1934, ja Lovecraftin olisi kannattanut mennä lääkäriin silloin. Hautajaisissa oli neljä henkilöä, joskin erät olivat matkalla ja myöhästivät hitaiden kulkuyhteyksien vuoksi.

Lovecraft oli elänyt New Yorkissa nälkätaiteilijan elämää vaimon saatua työpaikan Cincinnatiin. Hänen ruokanaan oli leipää, juustoa ja kylmiä purkkipapuja. Providenceen palattuaan hän eli Lillian Clarkin ja tämän kuoltua Annie Gamwellin kanssa. Annie-täti kompastui portaisiin, mursi nilkkansa ja oli sairaalassa kolme viikkoa. Se tapahtui vuonna 1933. Maaliskuussa 1936 Annie joutui taas sairaalaan ja sieltä toipilaskotiin, ja hänen kierroksensa vei toista kuukautta ja romutti heidän taloutensa. Säästääkseen Lovecraft ryhtyi käyttämään ruokakomeron yli-ikäisiä säilykkeitä ja palasi huonoon tapaansa syödä purkkiruokaa lämmittämättömänä. Elämäkerturi S. T. Joshi on todennut, etteivät Lovecraftia tappaneet lisäaineet vaan niiden puute. 1930-luvun alkupuolella, josta säilykkeet olivat peräisin, ei ollut keksitty nykyisiä lisäaineita, eikä purkkeja ollut muovipinnoitettu. Niistä liukeni metalleja.

Vuonna 1930 alkanut ja vuoteen 1936 kestänyt kirjeenvaihto Robert E. Howardin kanssa sisälsi Texasin historiaa villin lännen ajoilta. He käsitelivät myös poliittisia ja filosofisia kysymyksiä, ja Euroopan nouseva fasismi oli aihe josta he olivat eri mieltä. Lovecraft näki asian

teoreettisemmin ja esitti toivomuksen, että fasismi pyyhkäisisi pois pystyyn kuolleen ja lahonneen kulttuurin. Hän kehitteli todellisuudelle vierasta »sosiaalifasismin» ideologiaa. Howard ei nähnyt eurooppalaisessa fasismissa mitään hyvää vaan sanoi, että Hitler oli »hullu» ja Mussolini »pelle». Lovecraft, joka ei suuttunut, myönsi että Hitler oli klovnin, mutta sanoi pitävänsä »siitä pojasta». Natsien ryhdyttyä raakuuksiin Lovecraft vieraantui koko aatteesta. Ja lopullinen totuus paljastui vuonna 1945, kun keskitysleirien portit avautuivat; leireissä oli muhinut ikävä yllätys.

Tupakoinnin Lovecraft lopetti neljätoistavuotiaana, mutta raittiusaatteen hän oli omaksunut viisivuotiaana lukemastaan kirjasta. Hän väitti alkoholin hajun olevan inhottava. Siitä huolimatta hän osallistui juhliin joissa viini virtasi, ja erityiset juhlat olivat uudenvuodenaattona 1933 New Yorkissa. Illan isäntä tarjoili Lovecraftille terästettyä inkiväärijuomaa, eikä kukaan ollut aikaisemmin nähnyt häntä niin riehakaana, eikä myöskään uskaltanut kertoa hänelle totuutta jälkepäin. Kahvia Lovecraft joi paljon ja laittoi siihen 3–6 lusikallista sokeria, ja hänen heikkouksiaan olivat suklaa ja jäätelö, jos kohta nälkätaiteilijan elämä rajoitti sokerin syöntiä, mikä oli hänen tapauksessaan hyvä asia. New Yorkin italialaisravintolassa hän oppi pitämään pizzasta, vaikka muuten inhosi amerikanitalialaisia. Syksyllä 1926 hän oli tutustunut läntisen Rhode Islandin vanhoihin osiin ja löytänyt sieltä järkytykseen suomalaisia, jotka olivat uusi vitsaus ja saivat pohjoismaisen vaaleinakin yhtä vähän myötätuntoa kuin italialaiset, juutalaiset ja mustat.

Cthulhu-tarustoon palaamme Koottujen teosten seuraavassa osassa, mutta nyt voidaan todeta, että *Nimetön kaupunki* ja *Juhlapäivä* ovat alkusoittoa ja että varsinaisia Cthulhu-tarinoita on kolme. Ne ovat *Väri avaruudesta*, *Vainooja pimeydestä* ja *Varjo menneisyydestä*, joista ensimmäinen ilmestyi Hugo Gernsbackin *Amazing Stories* -lehdessä. Gernsback oli lähtöisin Luxemburgista ja rantautunut New Yorkiin vuonna 1904. Hän perusti science fiction -lehtensä vuonna 1926. Palkkiota ei kuulunut, ja Lovecraft lähetti useita huomautuksia. Lopulta Gernsback

maksoi 25 dollaria, mikä oli naurettava summa, ja Lovecraft risti hänet »Hugo-rotaksi». Tieteiskirjallisuuden Hugo-palkinto on nimetty samaisen rotan mukaan. *Vainooja pimeydestä* oli vastaus Robert Blochille, joka oli pyytänyt luvan tappaa Lovecraft novellissaan *Kulkija tähdistä* (1935; suomeksi kokoelmassa *Lovecraftin lähteillä*). Lovecraft lähetti kirjallisen luvan, jonka todistivat oikeaksi Abdul Alhazred, Friedrich von Junzt, Gaspard du Nord ja Lengin lama Tcho-Tcho. Vastavetona Lovecraft tuhosi Blochin novellissa *Vainooja pimeydestä*, jonka päähenkilö on milwaukeelainen taiteilija ja kirjailija Robert Blake. Bloch oli viettänyt nuoruutensa Milwaukeeessa, vaikka ei ollut syntynyt siellä. *Varjo menneisyydestä* ilmestyi *Astounding Stories* -lehdessä ja keräsi raivoisaa lukijapalautetta, koska sitä ei pidetty science fictionina. Lukijat vaativat tieteen riemuvoittoja, eksoottisia planeettoja ja muuta hölynpölyä.

Sitten kiinnitämme huomiota kahteen tarinaan, jotka eivät ole puhdasta Lovecraftia vaan eriasteisia haamukirjoituksia. Ensin on kahle kuningas Harry Houdinin nimissä julkaistu *Faaraoiden vankina*. Tarinan vaiheet ovat kertomisen arvoisia. Se oli pelkkä tilaustyö. Lähtiessään häämatkalle Lovecraft otti mukaansa käsin kirjoitetun eikä koneella kirjoitettua versiota, ja hän joutui kirjoittamaan tarinan koneella puhtaaksi häämatkansa aikana. Palkkiolla Lovecraft osti vaimolleen hienon timanttisormuksen. Tämä ei kuitenkaan ole jutun juoni vaan se, että Houdini tykästy haamukirjoittajaansa ja esitti uutta yhteistyötä kirjan merkeissä. Työnimi oli »The Cancer of Superstition» ja kirjan piti paljastaa spiritualistien silmänkääntötemppeja. Houdini toisi ideat, Lovecraft luonnostelisi luvut ja C. M. Eddy kirjoittaisi tekstin. Niinpä Lovecraft luonnosteli 12 lukua, Eddy kirjoitti yhden ja Lovecraft teki siihen korjauksia. Mutta Houdini sairastui vatsakalvontulehdukseen ja kuoli 31. lokakuuta 1926. Jäljelle jääneet yhtiökumppanit työstivät kaksi lukua ja esittelivät niitä kustantajille, jotka eivät tarttuneet niihin Houdinin kuoleman jälkeen.

Eryksin muurit on outo tarina Lovecraftin kirjoittamaksi, eikä hän olekaan sitä kirjoittanut, alun perin. Kirjoittaja oli koulupoika nimeltä

Kenneth Sterling (1920–1995). Sterlingin vanhemmat olivat muuttaneet Providenceen, ja science fictionin harrastajana Kenneth esitteli puoliväkinen itsensä Lovecraftille. Pienikokoinen nappula huvitti Lovecraftia, koska tämä osasi osoittaa science fictionin tieteelliset virheet. (Sterling valmistui myöhemmin lääkäriksi ja loi tieteellisen uran yliopistomaailmassa.) Innokas Sterling kirjoitti *Eryksin muurien* alkuversion ja teki virheen valitessaan Venuksen, Lovecraft kirjoitti tekstin uusiksi ja venytti sitä yli kolmanneksella. Voidaan sanoa, että Lovecraft nosti koululaisen aineen julkaisukelpoiselle tasolle. Sterling naputteli tarinan puhtaaksi ja ilmoitti, että sen olivat kirjoittaneet »Kenneth Sterling ja H. P. Lovecraft». Järjestys lienee ollut Lovecraftin esittämä. Science fiction -lehdet eivät *Eryksin muureja* hyväksyneet, vaikka se kävi nähtävänä kaikissa, joten sen julkaisi Lovecraftin kuoleman jälkeen pulp-lukemistojen kruununjalokivi *Weird Tales*.

MARKKU SADELEHTO

JUHLAPÄIVÄ

Olin kaukana kotoa ja itäinen meri oli lumonnut minut. Illan hämärtyessä kuulin sen loiskivan kallioihin ja tiesin sen olevan aivan kukkulan takana, missä käyrät pajut huojuivat selkenevää taivasta ja ensimmäisiä iltatähtiä vasten. Ja koska isäni olivat kutsuneet minut kukkulan takaiseen vanhaan kaupunkiin, tallasin eteenpäin ohuessa vastasataneessa lumessa pitkin tietä joka nousi yksinäisenä kohti puiden lomasta tuikkivaa Kalevanmiekkää ja sitä ikivanhaa kaupunkia, jota en ollut koskaan nähnyt mutta josta olin usein uneksunut.

Oli Juletiden aika, jota ihmiset kutsuvat jouluksi vaikka tietävätkin syvällä sydämessään, että se on vanhempi kuin Beetlehem ja Babylon, vanhempi kuin Memfis ja ihmiskunta. Oli Juletide ja minä olin lopultaikin tullut ikivanhaan merikaupunkiin, missä kansani oli asunut ja juhlinut muinoin kun juhlat olivat kiellettyjä ja missä heidän poikiensa oli myös määrä juhlia kerran vuosisadassa, jottei alkukantaisten salaisuuksien muisto unohtuisi. Kansani oli vanhaa, oli ollut jo silloin kun tämä maa asutettiin kolmesataa vuotta sitten. Ja he olivat omalaatuisia, koska he olivat olleet uneliaitten eteläisten orkideapuutarhojen synkkiä salamyhkäisiä asukkeja ja puhuneet omaa kieltään ennen kuin oppivat sinisilmäisten kalastajien kielen. Ja nyt he olivat hajaantuneet ja jakoivat keskenään vain mystiset rituaalit, joita yksikään elävä ei voinut ymmärtää. Minä olin ainoa joka palasin sinä yönä vanhaan kalastuskaupunkiin kuten legenda velvoitti, sillä vain köyhät ja yksinäiset muistavat.

Sitten näin Kingsportin levittäytyvän kukkulan takana huuruiseana illan hämyssä: näin lumisen Kingsportin ikaikaiset tuuliviirit ja torninhuiput, kurkihirit ja savupiiput, satamalaiturit ja pienet sillat, pajupuut ja hautausmaat; jyrkkien, kapeiden ja mutkaisten katujen loputtomat labyrintit sekä kaupungin keskellä kohoavan kirkon seisovan huimavaan korkealla vuoren laella, johon aika ei rohkene kajota; siirtomaa-aikaisista taloista koostuvat toivottomat sokkelot, jotka oli kasattu ja siroteltu hujan hajan kaikissa kulmissa ja tasoissa kuin lapsen epäjärjestyksessä olevat rakennuspalikat; muinaisuuden leijumassa harmain siivin talven valkaisuilla päädyillä ja harjakatoilla; ovien puolipyöreät ikkunat ja pienet lasiruudut, jotka yksi toisensa jälkeen syttyivät luomaan valoa ulos kylmään hämäärään yhtyäkseen Orionin ja ikivanhojen tähtien loistoon. Ja meren joka huuhtoi lahoavia satamalaitureita, arvoituksellisen, ikuisen meren jonka takaa kansani oli ammoin saapunut.

Tien pientareelta kohosi vielä korkeampi huippu paljaana ja tuulten tuivertamana ja näin sen olevan hautausmaa, missä mustat hautakivet pistivät aavemaisina esiin lumen seasta kuin jättiläismäisen ruumiin mädäntyneet sormenpäät. Autiossa tiessä ei näkynyt minkäänlaisia kulkeamisen merkkejä ja toisinaan olin kuulevinani kaukaista ja kammottavaa narinaa aivan kuin hirsipuu olisi huojunut tuulessa. Neljä sukulaistani oli hirtetty noituudesta vuonna 1692, mutta en tiennyt tarkalleen missä.

Tien laskeutuessa kiemurrellen kohti merta yritin kuulostella kaupungin hilpeitä iltaaääniä, mutta en kuullut mitään. Sitten mieleeni muistui ajankohta ja arvelin että seudun vanhoilla puritaanisilla asukeilla saattoi hyvinkin olla omat, minulle tuntemattomat joulunvietto-
tapansa, joihin sisältyi kosolti hiljaista rukoilua perhepiirissä. Joten sen jälkeen en enää kuulostellut iloisia ääniä enkä yrittänyt etsiskellä kulki-
joita, vaan astelin hiljaisten, valaistujen maatalojen ja varjoisten kivisei-
nien ohi, missä ikivanhojen kauppojen ja merenrantatavernojen kyltit
narisivat suolaisessa tuulessa ja pylväiden reunustamien ovien kömpelöt
kolkuttimet kiittelivät autioiden päällystämättömien kujien varsilla
pienten, verhottujen ikkunoiden luomassa valossa.

Olin nähnyt karttoja kaupungista ja tiesin mistä löytäisin omaisteni asuinsijan. Minulle oli kerrottu että minut tunnettaisiin ja otettaisiin ilomielin vastaan, sillä kylän legenda elää sitkeästi, joten kiiruhdin Back Streetiltä Ympyräaukiolle ja kahlasin tuoreessa lumessa kaupungin ainoaa täysin kivettyä jalkakäytävää Green Lanelle, joka alkaa Kauppahallin takaa. Vanhat kartat pitivät yhä paikkansa eikä minulla ollut minkäänlaisia vaikeuksia; tosin arkhamilaisten oli täytynyt valehdella sanoessaan että tänne kulki raitiovaunuja, sillä en nähnyt johtoja pääni yläpuolella. Lumi olisi joka tapauksessa kätkenyt raiteet. Olin tyytyväinen että olin päättänyt kävellä, sillä valkoinen kaupunki oli näyttänyt hyvin kauniilta kukkulalta katsottuna. Ja nyt halusin malttamattomasti koputtaa omaisteni ovelle: seitsemäs talo Green Lanen vasemmalla puolella, vanhanaikainen suippokatto ja ulkoneva yläkerros, kaikki rakennettu ennen vuotta 1650.

Talon sisältä loisti valoa kun saavuin sen luo ja vinoneliön muotoisista ikkunoista päättelin että talo oli varmaan säilytetty lähellä alkuperäistä kuntoaan. Yläkerros riippui kapean ruohottuneen kadun yllä ja melkein kosketti vastapäisen talon ulkonevaa osaa, joten olin melkein kuin tunnelissa, ja matala kivikynnys oli täysin lumeton. Jalkakäytävää ei ollut, mutta monissa taloissa oli ulko-ovi korkealla ja sinne pääsi kaksitahoisia portaita joissa oli rautakaiteet. Näkymä oli outo ja koska en tuntenut Uutta-Englantia, en ollut koskaan aikaisemmin nähnyt mitään sen kaltaista. Vaikka se miellyttikin minua, olisin nauttinut siitä enemmän jos olisin nähnyt lumessa jalanjälkiä, kaduilla ihmisiä ja edes muutamia ikkunoita joita ei olisi peitetty verhoilla.

Kun koputin oveen vanhanaikaisella rautakolkuttimella olin hieman peloissani. Se että pelko oli saanut minussa hieman jalansijaa joutui kenties kummallisesta sukuperinnöstäni sekä illan synkeydestä ja merkillisestä hiljaisuudesta, joka lepäsi tuossa ikivanhassa omituisten tapojen kaupungissa. Ja kun koputukseeni vastattiin pelästyin toden teolla, sillä en ollut lainkaan kuullut askeleita kun ovi jo avautui naristen. Mutta pelkoni haihtui saman tien, sillä oviaukossa seisovalla kaa-

puun ja tohveleihin pukeutuneella vanhuksella oli tyynet kasvot, jotka saivat minut rauhoittumaan; ja vaikka hän elehtikin käsillään olevansa mykkä, hän kirjoitti piirtimellä erikoislaatuisen ja ikivanhan tervetulo-toivotuksen kantamaansa vahatauluun.

Hän viittasi minua menemään matalaan, kynttilöiden valaisemaan huoneeseen, jossa oli jyrkät ja paljaat kattohirret ja niukalti 1600-luvun tummia, jäykkiä kalusteita. Siellä vallitsi menneisyys, sillä pieninkään yksityiskohta ei puuttunut kuvasta. Huoneessa oli suuri syvä tulisija ja rukki, jonka ääressä istui väljään viittaan ja isoon bahyttihattuun sonnustautunut kumara vanha nainen selkä minuun päin, kehräämässä vaitonaisena lankaa juhlasta huolimatta. Paikka tuntui epämääräisen kostealta ja ihmettelin miksei takassa loimunnut tulta. Huoneen vasemmalla seinustalla sijaitsi korkeaselkäinen puusohva, joka oli käännetty verhoilla peitettyyn ikkunariviin päin ja minusta näytti siltä kuin siinä olisi ollut istujia, vaikka en ollutkaan varma. En pitänyt kaikesta näkemästäni ja tunsin taas pelon nostavan päätään. Pelkoni vahvistui samasta syystä kuin se oli aikaisemmin lieventynyt, sillä mitä kauemmin katsoin vanhuksen tyyniä kasvoja, sitä enemmän juuri niiden tyyneys kauhistutti minua. Silmät eivät liikahtaneet kertaakaan ja iho muistutti erehdyttävästi vahaa. Lopulta olin vakuuttunut, etteivät ne olleet lainkaan kasvot vaan pirullisen taitavasti tehty naamio. Mutta veltot kädet, jotka oli jostain merkillisestä syystä suojattu hansikkailla, kirjoittivat rauhallisesti vahatauluun ja kehottivat minua odottamaan jonkin aikaa ennen kuin minut voitaisiin johdattaa juhlapaikalle.

Viitattuaan tuolin, pöydän ja kirjapinon suuntaan vanhus poistui huoneesta, ja istuutuessani lukemaan näin, että kirjat olivat kuluneita ja pölyisiä ja että niihin lukeutui vanhan Morrysterin hurja *Tieteen ihmeet*, Joseph Glanvillin kammoksuttava vuonna 1681 julkaistu *Saducismus Triumphatus*, vuonna 1595 Lyonissa painettu Remigiuksen järkyttävä *Daemonolatreia* ja pahimpana kaikista hullun arabin Abdul Alhazredin pahamaineinen *Necronomicon* Olaus Wormiuksen kiellettyinä latinankielisenä laitoksena; kirja jota en ollut eläissäni nähnyt, mutta josta

Amerikkalaista H. P. Lovecraftia (1890–1937)

pidetään ansaitusti kauhun mestarina,
modernin kauhukirjallisuuden isänä.

Hänen kertomuksissaan keskeistä on silmitön
pelko vierasta ja tuntematonta kohtaan, hulluus
ja järjettömyys. Lovecraftin perintö ja hänen
luomansa Cthulhu-mytologia elävät edelleen
vahvasti populaarikulttuurissa.

Koottujen teosten toinen
osa sisältää seuraavat novellit:

Juhlapäivä • Nimetön kaupunki • Väri avaruudesta
Vainooja pimeydestä • Faaraoiden vankina • Eryksin muurit
Red Hookin kauhu • Varjo menneisyydestä • Ultharin kissat
Temppeli • Kylmää ilmaa • Ulkopuolinen • Kuva talossa
Kuutamoinen räme • Pickmanin malli • Herbert West – elvyttäjä

ISBN 978-951-887-623-9 KL 84.2 WWW.ARTHOUSE.FI

